

det va bara två ögon som såg

det fanns liksom ingenting där som reflekterade över någonting. Det tog mig enstund, är inte van att människor ser på en så.

hela munnen var vit av intorkat saliv. Och han hade en flaska med lacknafta, eller någonting i den stilen.

Och en socka, som han vände upp och ner på så flaskans innehåll skulle sätta sig i tyget på sockan. Och så andades han in det. Alltså han andades verkligen in skiten. som om det vore luft och han höll på att kvävas...

alla märker att de luktar. Och alla ser vem den skyldiga är. jag och Per kommenterar de lite löst. De är bara så det är. När en gubbe rycker tag i min arm

"men släng av honom då?" så förvirrad av kommandot att jag instinktivt tog steg emot mannen. Och jag kan tänka mig att för honom så hade det inte spelat någon roll. han skulle inte någonstans. Han hade åkt färdigt. Men när jag såg hans tomma ögon... så hejdade jag mig. Det gick inte... Per gjorde likadant, och liksom gav mig en blick om att vi låter honom vara va..? och ja gav honom en... jo men de är ju klart att vi lämnar stackarn ifred... blick, hur nu en sådan ser ut men så var det. Och jag har sett honom innan. Första gången va i vintras (ca 7 årsedan) och då trillade han ihop inne på pressbyrån, och jag hjälpte biträdet med att ta hand om honom. Ambulans blev tillkallad. Andra gången hade han blivit avslängd av en vagn framför den jag va på... och nu satt en sur jävel och ville att jag skulle göra smutsgörat, glöm..

"men HALLÅ släng av honom då"

"De kan du göra själv!"

"men ni står bättre till"

"vi tänker inte kasta av honom åt dig, så de så" röt Per.

Gubben började mumla för sig själv. Nästa hållplats kom spårvagnschaffören och slängde av honom, och gjorde sådan grej av det. Som om han kastat ut någon annans soppor.

De va sista gången jag såg honom. Han syntes inte till efter det. De är ett par sådana som man känner igen som bara försvinner. Aldrig mer att dyka upp igen. Och de är säkert till allas glädje. Allas glädje utan min. Jag ser det inte riktigt så. jag har respekt för tragedi. tragedin är en berättelse i sig. Men folk vill bara döma och hata och gå vidare.

men de är aldrig vanligt folk som jag minns. De är aldrig vanligt folk jag saknar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten